

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μετρούντες χρόνον
στην γην εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Ένθακόσα τέσσαρα και χίλια,
πού θα βγούν λαγοί με πετραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ενήσουδου τσελεπτή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρομηού» ανέλιπτή
με την ανάλογον τιμήν κ' ύποσις άπ' έξω θέλει
όεν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα του Μαΐου κ' είκοστή
και δρώσις γυμνασίων θαυμαστή.

Όκτακόσα σαράντα κ' έβτά,
τήν Βουλήν προσκυνούμε σκυφτά.

**Φασούλης και Περιγλέτος,
ο καθένας νέτος όκέτος.**

Έκ τών Θεσών.—Άγαπήτέ, ξερότερο σκελεθρου,
και πάλιν έφυγα κρυφά μακρὰν του ποταμιού,
και τώρα βρισκομαι κ' έγώ μέσα 'στάς Έπταπύλου
κ' εκ τούτων χωρετώ και σε και συγγενεις και φίλους.

Έδω τὸ λέν ή πέριδικις, εδω τὸ λέν οι κούκοι,
και με γεννατον φρόνημα
πατώ σ' εδάφη γόνιμα,
κ' από τὰ Παλληκούντουρα πετώ 'στό Κριεκούκι.

Έσκεφθήν τὰ Βαλκανικά, τούς Σκάρδους και τούς Αίμους,
κ' ήλθε για τὰ γυμνάσια και τούς φευτοπολέμους.
Τόν Άρην επεθύμησα, τούς βρόντους και τὰ βόλια,
και τήν γενέτεραν υμνώ τού Μπέλλου και τού Κόλια.

Έμθρόντης ανέκραξα κ' όλίγον κεκυφώς:
ακτις ήλιου, κάλλιστον χρυσής ήμέρας φως,
σύ πάλιν κατεφώτισες τήν τροπαιούχον σφαιραν,
καθώς κ' εκείνην τήν φρικτήν και φοβεράν ήμέραν,
όπταν έβη λεύκασις κατά τών Έπταπύλων
ό Πολυεικής ή φυγάς,
ό με πολέμους και σφαγές
γενόμενος παραίτιος δεινών άλλοπαλλήλων.

Σύ πάλιν κατεφώτισες χρυσά της Δίρκης ρεύματα,
όπταν διεπέρασαν σημερινά στρατεύματα,

βαδίζοντα προς πόλεμον άφοβος κ' άμεριμνος,
εφ' ω και πρέπει ν' άκουσθή νέος της νίκης ύμνος.

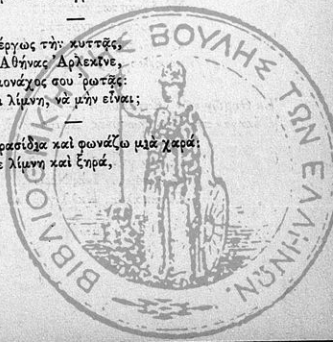
Σύ 'στην πατριάν ελαμψες του βουλευτου Δαούτη,
έταν στρατοί φαλαγγιδών
τήν χώραν τών Λαδοακειδών
έγέμισαν μαπαρούτι.

Ήθηα και 'στην Κωπαίδα
και κατάπληκτος τήν ειδα.
Και γ' αυτήν αξίζου υμνος,
σπεύσε νάλης εδω πέρα...
κατά Μπέλλον είναι λίμνη
και κατά Μπουσιόνη ξερα.

Είναι λίμνη και ξερά
με χωράφια και νερά.
Τήν κυτάξω, Περιγλέτο, και λιγόνομαι 'στά γέλοια,
κατά Μπέλλον βγάει χέλια,
όμως κατά τόν Μπουσιόνη
καλαμπόκι και γρασιδι.

Ποιητός τήν κυτάξω,
της Αθήνας Άρκενίνε,
και μονάχος σου 'ρωτάξω:
νάναί λίμνη, νά μην είναι;

Πέρνω χέλια και γρασιδια και φωνάω μια χαρά:
χαίρε λίμνη και ξερά,

καί μ' ἀπάθειν ἀφίρων τὸν στρατὸν παλιόντα
'στὴν Χαίρωνειν πηγίῳ γὰρ νὰ δῶ τὸν λέοντα.

Κατὰ πρόσωπον τὸν βλέπω καὶ θερῶ μετὰ θυμῷ
πῶς κινεῖται κατ' ἔμοιψ,
πῶς πεινῶν τὸ στόμ' ἀνοίγει
καὶ με στρώνει 'στὸ κυνήγι.

Τότε φεύγει προτροπᾶδην καὶ θυοῦμαι τραγουδῶ,
κὶ ἐνθυμοῦμαι πῶς ἐδῶ
κάθε κλέος τῶν ἀρχαίων προπαιτέρων κατεστράφη
καὶ μαζὶ τῶν συνετάφην.

Ἐνθυμοῦμαι πῶς καὶ τότε,
προφιλεῖς συμπατριῶται,
παρκαρῶσκων τὰς κάρας τῶν Ἑλλήνων κατὰ κόρον
μπουμπουλῆθρας τῶν ρητόρων.

Ἐνθυμοῦμαι πῶς καὶ τότε, 'στὸς λαμπροὺς ἐκείνους χρόνους,
ἦκουκ τοὺς φαμφορούς.

"Ἄν δὲ τότε κατεστράφη κόσμος μέγας καὶ πολὺς
πόσον νῦν ὁ τωρινός;
εἰ δ' ἦ καὶ νησῶν φιλεῖς
πόσον μᾶλλον τὰ χηνός;

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβον κὶ οἱ πάλοι παρλαπίκι.....
δὲν ζέρεις πῶς ἐχάρηκα δι' ἔσους λόγους εἶπε
ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος πρὸς Κρητικὸν μερικὸς
καὶ δὴ πολιτικὸς.

Κὶ ἀπὸ τὴν Κρήτην ὑπάρχα, κὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη τῶπα
πῶς θέλου μερικὸν θεσμούς, ὁ Περικλῆς κυνόπα,
κὶ ἂν δὲν με κάνης Ἰππογοῦ,
κὶ ἂν δὲν μοῦ δώσης θέσι,
ἀναθεώρησι κὶ ἐγὼ
σοῦ βγάξω μὲς 'στὴ μέσην.

Τρεῖς χεῖρες, Μίνο Κρητικέ, νεκρῶν προπάπων πάππε...
πολὺ καλὰ τοὺς τάφαλε, πολὺ καλὰ τοὺς τάπε.

'Ἐξ Ἀθηνῶν. — Τοὺς δὲβάρακα κὶ ἐγὼ 'στὸ Νέον Ἄστν,
μὰ βλέπω, φίλε μου, καὶ σὺ πῶς κάνεις τὸν δυνάστη,
πῶς ἔσους σκοῦῶν γὰρ θεσμούς τοὺς βάζεις 'στὴν κρεμάλα
καὶ θέλεις πολιτεύματα τυραννικά τὰ μάλα,
καὶ περγελεῖς τὸ Σύνταγμα, καὶ σ' ἐπιγασκον κυνίας
γὰ αὐτάς τῆς τυραννίας.

'Ἀδελφὲ μου Φασουλῆ,
μὴν ἐκτίθεσαι πολὺ.
Μὴ δυνάσταξ ἀγαπᾷς
κὶ ὀλοένα νὰ σκορπᾷς
κὶ ἐδῶ πέρα καὶ 'στὸς Κρητικὰ
τοὺς θεσμούς τῆς φεβορίας.

'Ἐκ Θεβῶν τῶν Ἐπιαυλίων. — Ἄν, ὁ κάρος ψωραλέα,
μ' ἔκανα τῆς Ῥωμαίωνης Ἀρμωστὴν ἢ Βασιλέα,
γὰρ τοῦ τόπου τὸ συμφέρον
εἰς τὴν γῆν τῆς ἀναούλαξ
θὰ γινόμουν ἐνὸς Νέρον,
Κρακκάλαξ, Καλλιγούλαξ.

Νὰ κὶ ἐκεῖνο, νὰ καὶ τοῦτο,
κὶ ὅλο βούρβουλα καὶ κνοῦτο.
Δός του ζῦλο νὰ καὶ νά...

πιάστε τοῦτον τὸν κανόνα
καὶ γεμίσετε μὲ σκάγια
τὰ χοντρά του πισινά.

Τίς ἐκεῖνος, τίς αὐτός,
ποῦ ζητεῖ φαχί-λουκοῦμι;
κάθε ρήτωρ ζηλευτός
'στὴν κητόνα, 'στὸ μπουδρούμι.

Κουβαλάτε μόνο τοῦβλα, κουβαλάτε μόνο πλάκαξ
ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα....
ὅ, τι φτεζάνουν χιλιάξ βράσαιξ
τὸ χαλᾷ μὲς ρεδιγούτα.

'Ἐξ ἀληθινῆς ἀγάπης
εἶμαι τύραννος, σατράπης,
εἶμαι καὶ Τεπενιλλῆξ
κὶ κίμοδός Φασουλῆξ.

Θάστῃκα παντοῦ μεγάλαξ
καρμανθῶλαξ καὶ κρεμάλαξ,
καὶ με πέλεκον δημίον
πρὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ἰκμαίου
θὰ στεκόμενον φοβερός
κὶ ἄγρομπος αὐτοῦ φρουράξ.

Κὶ ἂν ἐτόμαξ καὶ σὺ τότε μοναχός καὶ με τοὺς ἄλλους
τῆς Ἀθήνας παραγούλου,
ἄξ ἐργόσου, ἀδελφέ,
νὰ μοῦ ἴγυρεις λουφέ
γὰρ τσιγᾶρα καὶ καφέ.

Καμμά λύπη, κανεὶς οἶκτος,
κνοῦτο μόνον ἀμειλίχτως,
ἀλλὰ δίκαιος καθ' ὅλα καὶ πρὸς ἅπαντας εἴξισου
'στὸν μικρὸ καὶ 'στὸν μεγάλο θάλεγα σωφρονός; ζῦσου.

Π. — Βλέπω πῶς ἔχεις ἐσττικτα φονίξ, τυράννο, μπόγιαξ.
Φ. — Μ' ἐμπούκτικαν οἱ ρήτορες, μ' ἐμπούκτικαν τὰ λόγια,
καὶ θάκανα σατράπισμούς καὶ τυραννίας τῶσαιξ
καὶ κάθε μᾶρα θάκουθα δεκά ρητόρων γλώσσαξ,
καὶ θὰ τοὺς ἀφίνα νὰ λέν γὰρ τοὺς θεσμούς με σχήματα
καὶ μ' ἄλλα νοήματα.

Τότε θὰ κῦτταζες μουγγὸ τὸ κάθε μεξ ἀγρίμι
κὶ ἴσως με γλώσσαξ θάφικα μονάγα τὸν Ζατήμι,
κὶ ἔτσι με γλώσσαξ θάκανα Μουστὸν γλωσσικόν,
πολὺ σημαντικόν,
καὶ χαιρών κὶ ὑπερήφανος θὰ τοῦδεικα 'στὸς ζένους,
ποῦ χάσκουν μ' ἀρχαιοτήταξ τὸ πολυγλώσσου γένους.

Βλέπετε τούτη, θάλεγα, τὴν γλώσσα τὴν μεγάλη;
εἶναι τοῦ τάδε ρήτορος, ποῦ τόσα διελάει.
Βλέπετ' ἐκεῖνη τὴν μικρή... χορὶς σὲ στόμα νάναι
κόβει καὶ ράβει μόνη τῆς γὰρ γλώσσαξ ποῦ πεινᾷνε.

Ἀποφίς Βουλευτηρίου,
κατὰ πάντα ὄψωθιου.

Καὶ 'στὸ τέλος σὰν ἱππότης γὰρ νὰ μὴν κικοφραγῇ
τὸ πετσόκομμα τῆς γλώσσας σὲ Ρωμῶν ἰθαγενῆ,
ἦε πετσόκομα μὲ λύσαν, γόνε γενεῆς ἀλκίμου,
καὶ τὴν γλώσσα τὴν 'δική σου καὶ τὴν γλώσσα τὴν 'δική μου,
καὶ τῆς θεᾶς μας βρωμογλώσσας θὰ τῆς ἐβάζει πλησίον
μὲς 'στὸ γλωσσικὸν Μουσειον.

Τίτοιμα θέκανα μεγάλα 'στῶν ρητόρων τὴν φωνὴν
νὰ τὴν σπρώξω 'στὸ καλὸ,
μὰ ποῦ γινώσις καὶ μακρὸ
κ' μου δώσεται ἓνα τίτλον 'Αρμυστοῦ καὶ Βασιληῆ.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρὲ Φασουλῆ, τί λόγια σαμπουνῆς;
εἰ πῆγες γὰρ γυμνάσια καὶ γλώσσας κοπανῆς.
Με τούτους τοὺς συλλογισμοὺς θὰ γίνῃς κολοκύθι,
γράφει μου ποῖος ἐνίκησε καὶ ποῖος δὲν ἐνίκηθη.

Σοῦ γράφω 'στὴν βοήν τῶν στρατοπέδων
ἐν μέσῳ στίβαρων Ἑλληνοπαίδων,
τρέχουν ἀπὸ παντοῦ διαγελεῖς
καὶ ὄρυμαγδὸς ἀκούεται πολὺς.

Σαλπίσματα σαλπίζων ἤχηρῶν
ἐπινοῦν τῶν πεδιάδων ἀντιλάλους,
καὶ ψάλλον τὸ σπαθὶ τὸ κοπιτερόν!
βλέπω καὶ σαμβαφόρους Ἀγγλογάλλους.

Καθεὶς τὴν καρδιάκα του φορεῖ,
συγκίνησις θεάματος φρικτοῦ,

καὶ ἀπὸ μακρῶν ταχέως προχωρεῖ
ἀπόσπασμα μικτῶν κατὰ μικτοῦ.

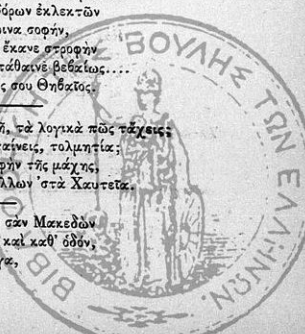
Ὁ μέγας Κουροπάτιν τὸν Κουρόκου
πλησίον τοῦ Γκαλοῦ καταδιώκει,
καὶ ὁ Τσητσος κατετρόπωσε τὸν Λέκκα
καὶ ἔπικσε καὶ αἰχμαλώτους πέντε δέκα,
καὶ τὸν Ἀνδρέαν ἔσυραν πρὸς λάκκον
μεθ' ἱλῆς καθβαλάρηδων Κοζάκων.

Παρατηρήσεις ἔγιναν πολλαί,
καὶ ὕστερ ἀπὸ τὴν μάχην, Περικλῆ,
ἐπῆγα νὰ φομαῶμαι νεκρὸν
σὲ καρφενεῖο φίλου μερακλή.

Καὶ ἐγὼ τὴν μάχην ταύτην τῶν μικτῶν
μετ' ἄλλων φομαθάρων ἐλεκτεῶν
μὲ κρίσι τὴν ἐπέχεινα σοφῆν,
καὶ ὁ Λέκκας ἐν δὲν ἔκανε στροφῆν
ὁ Τσητσος θὰ τὴν πάθειν βεβαίως...
αὐτὰ καὶ μὲνο φίλος σου Θεβαῖος.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρὲ Φασουλῆ, τὰ λογικά πῶς τάχεις;
πῶς μέσα σὲ στρατόπεδα πηγαίνεις, τομητῆς;
ἐδράβασι τὴν ἔξοχον περιγραφήν τῆς μάχης,
καὶ ἐγὼ τὴν ἐστογλίσακα μετ' ἄλλων 'στὰ Χαυτεῖα.

Κάποιος ἀπέξω σὰν Μακεδῶν
μ' εὔρηκε μόνον καὶ καθ' ὁδόν,
καὶ ἐγὼ, κολλήγα.

προχθές ἐπήγα
μ' αὐτὸν τὸν κύριον
στὸ Βουλευτήριον.

Ἐμπρός, τοῦ λέγω, καὶ χάσκων στέακ,
κύττα Βουλῆ,
τρεις χασμουρευόμηναι, κοιμώμηναι δέκα,
καὶ ἓνας μιλῆϊ.

Σὺ στέλλω, Περικλέτο μου, γραφὴν
ἀπὸ βουνοῦ μεγάλου κορυφῆν.
Δῶσε 'στὸν Μακεδόνα μὴ μυτιὰ
καὶ πῆς τοῦ τῶν πατέρων μας ταῦτά
πῶς εἰμποροῦν ν' ἀκούν καὶ κοιμισμέναι
καὶ λόγον νὰ μὴ χάνουσε κανένας.

Μάχην συνεκροτήσαμεν δευτέρην,
κατὰ πολὺ τῆς πρώτης σφοδρότερην.
Με τὸν στρατὸ σὺγκώθηκα πρῶτ'
καὶ μ' ἔπιμασε σφοδρὰ κατάρου.

Καὶ μ' ἄρχισαν τὰ ψὰ τὰ ψὶ τὰ τοῦ,
καὶ ἀπὸ καπούλια κηλῆτος κροστῆ,
κικλάριζα τὴν μάχην τοῦ Κιν-Τσοῦ.

Κι' ἐν μέσῳ πεδιάδιον ἀνωμόμων
στρατεύματα κληγγάζουσι θαυμαστά,
καὶ ἐκεῖ παρὰ τὰ Λεῦκτρα τὰ γνωστά
Ψύλλας κατατροπώνει Ψαρροῦθμον.

Καὶ τότε' ἐν συγκινήσει διεύριμα μεγάλη
τὸν πάλ' Ἐπαμεινώνδαν, ποῦ ζῶν ἐν κροστῆ
δρῶ προσφιλεῖς τοῦ κόρας καὶ μόνος ἀπεκάλει
τὴν μάχην τὴν ἐν Λεῦκτροις καὶ τὴν ἐν Μαντινείῳ.

Ἀπὸ τὰ Παρκαυόγγα μὰς βλέπουσι δόξης χροῖμα,
ὁ δὲ Καρμακλίκης τρέχει μὲ τὰ κανόνια,
καὶ ἄλλος Καρμακλίκης τρέχει μὲ τοὺς ἵππους,
κραδαίνοντας προχείρους ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Καὶ μετ' αὐτὴν τὴν πάλην
ἀκούονται καὶ πόλιν
καὶ κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις τὰ μάλιστα πολλὰ καὶ
καὶ ἐγὼ ξανακηγάζω καὶ πῶμα ναργιλέ.

Τί φοβεροὶ μεπελάδες!...
κνεῖς δὲν σὰς ξεγάνει,
τοῦ Λιό-Τούρη κοιλιάδες,
καὶ σέ, τοῦ Κρίμαπα γάνι.

Καὶ τώρα, βρε παιδιά,
τοὺς σάκουμα σας 'στὴ μάχη,
καὶ ἔμπρός 'στὴ Λειβαδιά
καὶ ἐκεῖ νὰ γίνῃ μάχη.

Ζήτω καὶ τοῦ Μπουφιδῆ, μὰ ζήτω καὶ τοῦ Λάππα,
καὶ ἔφαγα κοκορέται
καὶ ὄρεκτικὸ γκιουβέτσι,
καὶ σγύλια σπουδαῖα περὶ μαχῶν ξανάπα.

Μανθάνω τώρα, κουτεντέ,
πῶς θῆλθον ὡς ἔθελονταὶ
'στὸν πόλεμον καὶ Ρώσσοι
καὶ Ἰάπωνες κμπόσοι.

Φθάνουν καὶ ξένοι θεαταὶ πολέμων ἐπαράτων
νὰ πάουν τὸν ἀέρα των,
ἐν κέραις δ' εἰς ἀριστερῶν τῶν δεξιῶν κεράτων
ἐγάνωσε τὸ κέρατον.

Τὰς μάχας παρακολουθῶ καὶ ἐγὼ μετ' ἀκριβείας,
ὅπου θαρρεῖς ἀκόλουθος πῶς ἔγινε Πρεσβεῖαις.

Κόσμος ντόπιος καταφθάνει,
μὰ καὶ ἄλλοθιπὸς πολὺς,
καὶ ἴσως ἔλθῃ, στραβοκάνη,
καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς.

Τί χαρὰ ποῦ σοῦ τὴν ἔγω, βρε κακὲ μου, βρε καλὲ μου,
μὲ τὴν δρῶνιν τοῦ πολέμου.

Με θαυμάζει, Περικλέτο, καὶ μὲ λέγεις τολμητιαν,
ἐπειδὴ τολμῶν παρέστην εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν,
καὶ ἄπορῶ καὶ ἐγὼ τῶνόντι, πακαρδέλα μου πτωχέ,
πῶς καθόλου δὲν με σκιάζουν στρατοπέδων ἰαχία.

Τίποτε δὲν με φοβίσει, καὶ εἶν' ἐγθρόμας ἀληθῆς
μόνον κουουσιπὼν πληθῆς.
Πῶς μ' ἀρέσ' ἡ ψευδομάχη, καὶ εἶναι μόνη μου χαρὰ
νὰ μὴν τρέχουν αἰμάτα,
νὰ νικῶ καὶ νὰ νικῶμαι δίχως ἐνσφαιρα πυρὰ
καὶ ἔλα νάσαι ψέμματα.

Κι' ἐκ τῆς Λαμίας ἰαχία κλονίζουν τοὺς αἰθέρας
καὶ ὀρμακῆδος ἀκούεται...
καὶ ἐκεῖ κανένα κέραις
βεβραῖος θὰ συγκρούεται.

Μοῦ λέγουσι πῶς καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς ἵππον ἀρειμαίνων
ἐκ Λεβαθείας ἔφιππος θὰ φθάσ' εἰς τὸ Δραγμαῖον,
ποῦ δύο ταξικαρχῶν θὰ συγκρουοῦσθον τὰ τέτρατα
καὶ θῆλθον τοσοῦ νὰ τὰ δῶν ἀπὸ τὰ τραπέερατα.

Πῶσαι κρίσεις θ' ἀκουοῦσθον
καὶ ἀπὸ ζῆνα τρικιαντά...
πιθανόν νὰ συγκρουοῦσθον
καὶ πρὸς τὸ Δαδί κοντά,
ποῦ τὸ πρῶτον ἐγεννήθη καὶ ἐμεγάλωσε μικρὸς
Εὐταξίας ὁ Λοκρός.

Ὅπως ὁποῦσε θὰ μάθῃς καὶ τὴν σύγκρουσιν αὐτῶν
καὶ ἐκ τῶν ξένων ἀκολουθῶν καὶ ἐκ τῶν ἀνταποκριτῶν,
μὰ καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν γραφῆν, Περικλέτο δυστυχῆ,
'στὸν Ρωμῶν τὸν προσηγῆ,
μήπως εἶσι γαλθανίσω τὴν ψυχὴν σου τὴν ναθράν,
πλὴν σιμάνει τὸ λυκόφως καὶ σὲ δῶσιν ἐρυθράν
ἀπεκρούς τῆς ἡμέρας ὁ πανήνιτος ἀστὴρ
καὶ τὸ πᾶν ἐρίρηγος,
καὶ ἡ πεινώμας μὰς γαστῆρ
διοκοροῦγῃς.